

U z n e s e n i e

*Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne I., s.r.o., so sídlom v B., IČO X., v dovolacom konaní zastúpenej spoločnosťou K. s.r.o., advokátskou kanceláriou so sídlom v B., v mene a na účet ktorej koná konateľ a advokát Mgr. J. K. proti žalovaným 1/ A., s.r.o., so sídlom v B. zastúpenej JUDr. I. B., advokátom v B., 2/ K., so sídlom v B., IČO X., v dovolacom konaní zastúpenému JUDr. D. S., advokátom v B., o **určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 10 C 54/2003, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. januára 2010 sp. zn. 6 Co 173/2008, takto*

r o z h o d o l :

*Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. januára 2010, sp. zn. 6 Co 173/2008 **o d m i e t a***

Žalobkyňa je povinná nahradiť na účet právneho zástupcu žalovanej 1/ JUDr. I. B. sumu 77, 29 eur a na účet, JUDr. D. S. sumu 77, 29 eur, každému do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 18. mája 2007 č. k. 10 C 54/2003- 550 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala voči žalovaným 1/ a 2/ určenia, že je vlastníčkou nehnuteľnosti- rozostavanej stavby na parcele č. X. nachádzajúcej sa v okrese B., obce B., v katastrálnom území R. zapísanej na liste vlastníctva č. X. katastra nehnuteľností vedenom Katastrálnym úradom B. v Správe katastra B.. Vychádzal zo zistenia, že žalovaný 1/ nadobudol vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti- rozostavanej stavbe v súlade s § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka a to na základe inej skutočnosti ustanovenej zákonom t. j. na základe stavebného povolenia zn. 98/13208-150/151- IMA zo dňa 11.1.1999, ktorým bola pôvodne povolená stavba nadzemných hromadných garáží, a následne zo stavebného povolenia zn. 99/10198-151/151- IMA zo dňa 17.8.1999, ktorým bola povolená zmena rozostavanej stavby nadzemných garáží na bytový dom s garážami .Príslušný kataster nehnuteľností ho preto oprávnene (podľa § 46 ods. 4 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľnosti a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam) zapísal dňa 5.8.2003 ako vlastníka rozostavanej stavby. Vzhľadom na to mohol žalovaný 1/ ďalej previesť vlastníctvo k rozostavanej nehnuteľnosti na žalovaného 2/ kúpnu zmluvou, ktorý po povolení vkladu vlastníctva do katastra následne nehnuteľnosť dostaval. Jednotlivé byty žalovaný 2/ odpredal do vlastníctva občanov- svojich členov. O tejto skutočnosti žalobkyňa vedela už na pojednávaní konanom 24.4.2007, avšak nenavrhla ani nepredložila žiadne dôkazy na svoju obhajobu (napriek poučeniu podľa § 120 ods. 4 O. s. p.. So zreteľom na uvedené dospel k záveru, že žalovaní 1/ a 2/ vo veci nie sú pasívne legitimovaní. Konštatoval, že výsledky dokazovania neodôvodňovali ani rozšírenie návrhu na ďalších účastníkov konania V odôvodnení rozhodnutia ďalej poukázal na to, že žalobkyňa nemala postavenie stavebníka spornej nehnuteľnosti; práva a povinnosti vyplývajúce zo stavebného povolenia žalovaný 1/ na žalobkyňu nepreviedol, a preto (žalobkyňa) nemala žiaden právny titul, ktorý by ju oprávňoval na prípravu a realizáciu stavby. Stavebné práce začala v septembri 2002 a pokračovala v začatej stavbe až do decembra 2002 a to napriek výzvam žalovaného 1/ (aby tak nerobila) ako aj napriek pokute, ktorú jej uložil stavebný úrad za uskutočňovanie novostavby (bytového domu) bez stavebného povolenia. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že samotné vynaloženie finančných prostriedkov na hrubú

stavbu, ani uzavretie zmluvy o dielo s dodávateľmi žalobkyni nezakladá žalobkyne vlastnícke právo, ani nepreukazuje jej naliehavý právny záujem na požadovanom určení, a nezakladá ani existenciu aktívnej legitimácie v predmetnej veci. O trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p.).

Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 28. januára 2010 sp .zn. 6 Co 173/2008 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej a výrok o náhrade trov konania zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vychádzajúc z vykonaných dôkazov a po zopakovaní a doplnení dokazovania odvolací súd považoval skutkový stav zistený súdom prvého stupňa (pokiaľ ide o vedomosť žalobkyne, že nemá žiadne oprávnenie stavať) za správny. V odôvodnení ďalej konštatoval, že o stavbu ide aj v prípade rozostavanej stavby v zmysle občianskeho práva, keď je už jednoznačne a nezameniteľne zjavné aspoň dispozičné riešenie prvého nadzemného podlažia. Aj v prípade, že by žalobkyňa stavbu do takéhoto štádia dostavala, nemohlo jej na ňu vzniknúť právo, nakoľko ju stavala protiprávne a teda nebola uskutočnená s prejavovým úmyslom mať ju pre seba a aj z tohto dôvodu sa nemohla stať jej vlastníkom. Okrem toho predmet sporu- rozostavaná stavba neexistovala v čase vynesenia rozsudku súdu prvého stupňa, preto nebolo možné žalobe vyhovieť už z tohto dôvodu. V konaní bolo preukázané, že žalovaný 1/ predal rozostavanú stavbu na základe kúpnej zmluvy žalovanému 2/ a ten následne po dokončení stavby jednotlivé byty predal tretím osobám. O tejto skutočnosti mala žalobkyňa vedomosť najneskôr na pojednávaní z 24.4.2007 ako uviedol súd prvého stupňa, napriek tomu nenavrhol do nasledujúceho pojednávania, kde bolo zároveň vyhlásené rozhodnutie zmenu žaloby, vstup resp. zmenu účastníkov, preto jej súd neodňal možnosť konať pred súdom resp. neporušil jej právo na spravodlivý proces. Na záver odôvodnil potrebu chrániť práva tretích osôb nadobudnutých v dobrej viere. Uznesením na pojednávaní 28.1.2010 odvolací súd nepripustil zmenu žaloby (§ 95 O. s. p.), nakoľko by bol porušený princíp dvojinstančnosti, ani vstup ďalších účastníkov podľa § 92 ods. 1, keď uvedené ustanovenia pre dovolacie konanie neplatí (§ 216 ods. 1 O. s. p.). Pre nesprávne právne posúdenie zrušil výrok o náhrade trov

prvostupňového konania a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie. Navrhla, aby dovolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu (v jeho zamietajúcich častiach) a vec vrátil Okresnému súdu Bratislava III na ďalšie konanie z dôvodu, že žalobkyni (ako účastníčke konania) sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Rozhodnutiu odvolacieho súdu vyčítala predovšetkým **arbitrárnosť** resp. nedostatočné zdôvodnenie protichodného záveru, keď na jednej strane za vznik stavby (práva k nej) považoval moment v realizácii stavby, kedy je jednoznačne a nezameniteľne zjavné aspoň dispozičné riešenie prvého nadzemného podlažia (občiansky zákonník) a zároveň vyslovil názor, že aj keby žalobkyňa stavbu do tohto štádia postavila, pre nedostatok stavebného povolenia nemohla nadobudnúť vlastnícke právo k zhotovenej stavbe (stavebný zákonník). Podľa názoru žalobkyne, vlastnícke právo podlieha normám občianskeho práva ako súkromného, pričom porušenie noriem stavebného práva (ako práva verejného) je upravené pomocou sankcií, čím súčasne odvolací súd vec aj nesprávne právne posúdil. Za ďalší dôvod, ktorý mal za následok odňatie možnosti konať pred súdom, považovala **nerespektovanie zásady kontradiktórnosti odvolacieho súdu a rovnosti zbraní**. Žalobkyňa totiž nebola riadne oboznámená pred vyhlásením rozhodnutia na pojednávaní súdu prvého stupňa z 18.5.2007 so zásadným dôkazom a nemohla sa k nemu vyjadriť (k listu vlastníctva, ktorí potvrdzuje prevod vlastníctva k jednotlivým bytom na občanov). Súd ho žalobkyni predložil až po vyhlásení uznesenia, ktorým považoval dokazovanie za skončené a tak mu zmaril možnosť k nemu sa vyjadriť, (resp. navrhnúť zmenu návrhu - vstup ďalších účastníkov do konania) k zásadnej otázke spočívajúcej v nedostatku pasívnej legitímácie na strane žalovaných. K odstráneniu tejto vady nedošlo ani v rámci odvolacieho konania. Odvolací súd síce poukázal na nemožnosť zmeny návrhu a vstup ďalších účastníkov v odvolacom konaní, ale práve preto mal rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Dovolateľka namietala aj **porušenie dvojinstančnosti**

konania odvolacím súdom, keď jedným z dôvodov potvrdenia rozsudku okresného súdu bolo aj ochrana práv nadobudnutých v dobrej viere a žalobkyňa nemala možnosť zaujať k nemu stanovisko; zároveň namietla nesprávne právne posúdenie v tejto veci. Poukázala tiež na nedostatok dôvodov, keď odvolací súd sa nevysporiadal so všetkými jej námietkami.

Žalovaný 1/ navrhol, aby Najvyšší súd SR dovolanie zamietol, lebo dovolaním napadnutý rozsudok je vecne správny. Naopak, dovolanie žalobcu je účelové a navyše aj rozporné a to najmä z hľadiska vedomosti žalobcu kto je stavebníkom rozostavanej stavby na parc. č. X. a X., kto ju rozostaval až do takého jej štádia, kedy bolo možné identifikovať prvky nadzemného podlažia. Zdôraznil, že žalobca nemal uzavreté žiadne také zmluvy, na základe ktorých by práva stavebníka prešli na neho. Za neopodstatnené považoval aj tvrdenie navrhovateľa spočívajúce v tom, že súd mu svojim postupom odňal možnosť konať pred súdom, lebo výpis z listu vlastníctva je verejnou listinou a od 18. 5. 2007 (kedy súd vyhlásil dokazovanie za skončené) si ho mohol z katastra nehnuteľností vyžiadať aj sám a zariadiť sa podľa stavu, ktorý z neho vyplýva. Navrhol tiež, aby mu dovolací súd priznal aj náhradu trov dovolacieho konania v sume 2902, 74 eur

Žalovaný 2/ taktiež navrhol, aby Najvyšší súd SR dovolanie žalovaného zamietol, lebo rozsudok odvolacieho súdu (ako aj rozsudok súdu prvého stupňa) je vecne správny. Trval na svojich doterajších tvrdeniach a poukázal aj na význam právnej istoty v našom právnom poriadku. Uplatnil si náhradu trov dovolacieho konania vo výške 2 878,31 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.) skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O. s. p.). Dospel

prítom k záveru, že dovolanie predmetnej veci nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnú právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.)

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci a v zmysle § 238 ods. 3 O. s. p. je prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovoláním žalovanej nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký jeho potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd prípustnosť nevyslovil a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. Keďže dovolací súd v prejednávanej veci doteraz nerozhodoval, nemohol vysloviť ani právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovanej nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. procesne prípustné.

Dovolanie žalovanej by mohlo byť procesne prípustné, len ak by konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O. s. p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238

O. s .p., ale zaoberal sa tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O. s .p. (tzv. vady zmätočnosti). Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (tak proti rozsudku, ako aj proti uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Z hľadiska § 237 O. s. p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), i keby k nim v konaní došlo, a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O. s .p. je významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, zistenie, že konanie niektorou z taxatívne vymenovaných väd skutočne postihnuté je.

Vzhľadom na námietky dovolateľky, dovolací súd sa osobitne zamerl na zistenie, či v konaní došlo k vade v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p.). Existenciu ďalších väd podľa tohto ustanovenia (§ 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p.) dovolateľka netvrdila a takého vady dovolací súd ani nezistil.

Odňatím možnosti konať pred súdom vo vyššie uvedenom zmysle je potrebné rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva.

O dôvod, zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., ide vtedy, ak súd konal v rozpore so zákonom (prípadne aj s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi) a v príčinnej súvislosti s týmto porušením došlo k odňatiu procesných práv účastníkovi konania. Napríklad v zmysle § 18 O. s. p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv (vid' napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom § 41 O. s. p., právo byť včas oboznámený so žalobou i stanoviskom k nej § 114 ods. 2 O. s. p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O. s. p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O. s. p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O. s. p.), na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O. s. p.)]. Vady zakladajúce zmätočnosť súdneho konania, vždy účastníkovi konania odnímajú možnosť konať pred súdom, pretože mu bránia v realizácii jeho procesných práv. Vady spôsobujúce zmätočnosť konania môžu nastať aj pri samotnom vydávaní rozhodnutia, ako dôsledok absencie niektorej jeho podstatnej časti (záhlavia, výroku alebo odôvodnenia). Zakladajú nepreskúmateľnosť rozhodnutia ako celku, ktorá môže byť dôsledkom obsahovej a gramatickej nezrozumiteľnosti, neurčitosti alebo neodôvodnenosti (arbitrárnosti) v prípade úplne chýbajúceho skutkového stavu a právneho posúdenia veci, ale rovnako aj diametrálnou rozpornosťou výroku rozhodnutia s jeho dôvodmi a napokon aj vecnou rozdielnosťou medzi vyhláseným rozhodnutím a jeho písomným vyhotovením (tzv. zmätočné rozhodnutie). Vydanie zmätočného rozhodnutia bez ďalšieho nemá svoje právne opodstatnenie a preto je vždy nevyhnuté takéto rozhodnutie zrušiť najmä z hľadiska ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.

Postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom súčasne zakladá porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len dohovor), porovnaj napr. sp. zn. III. ÚS 156/06, sp. zn. III. ÚS 331/04, sp.zn. II. ÚS 174/04.

Z hľadiska navrhovateľkou namietanej nepreskúmateľnosti (arbitrárnosti) dovolaním napadnutého rozhodnutia treba uviesť, že dôvodom, z ktorých žalobkyňa predmetnú vadu vyvodzuje, nemožno priznať príslušnú relevanciu.

Niet pochyb o tom, že právo na kvalitu súdneho konania (v rámci práva na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia) je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva pre súd povinnosť zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Odôvodnenie rozhodnutia musí vyhovovať požiadavkám vyplývajúcim z ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p.

V predmetnej veci podstatou odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu (stotožňujúceho sa so skutkovým stavom veci zisteným súdom prvého stupňa), je záver, že aj za predpokladu, že žalobkyňa zrealizovala stavbu do štádia, keď bolo jednoznačné a nezameniteľne zjavné dispozičné riešenie prvého nadzemného podlažia (ako kritéria stavby) a teda išlo by o vytvorenie veci ako jedného zo spôsobov nadobudnutia vlastníckeho práva, žalobkyňa ho nemohla nadobudnúť, nakoľko konala bezprávne (nemala žiadne oprávnenie stavať na základe zmluvného vzťahu, stavebného povolenia) a teda nebol tam prejavovaný žiaden úmysel mať stavbu pre seba. Nemožno pritom opomenúť, že potvrdzujúci rozsudok odvolacieho (v kontexte dôvodov potvrdeného rozsudku súdu prvého stupňa) je riadne odôvodnený, a vyhovuje vyššie uvedeným zákonným požiadavkám; nemožno ho považovať za arbitrárny ide o rozsudok plne akceptovateľný, ktorý nesignalizuje možnosť porušenia procesných práv účastníka konania Tieto práva totiž neznamenajú, že súd musí dať odpoveď na každý argument účastníka a na všetky ním nastolené otázky, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania.

Pokiaľ ide o námietku porušenia zásady kontradiktórnosti a rovnosti zbraní, Najvyšší súd SR dospel k záveru, že ani táto námietka nie je dôvodná. Totiž žalobkyňa vedela, že (približne už v dobe spadajúcej do jej návrhu na doplnenie a zmenu žaloby, ktoré došlo na súd 18. 2. 2003) byty sú ponúkané na predaj a s tým súvisí aj nutnosť zmeny, resp. doplnenia okruhu účastníkov na strane odporcov (viď č. l.322 spisu). Pri vynaložení potrebného úsilia teda mohla zistiť vlastnícky stav z katastra nehnuteľnosti (verejne prístupného) a svoju žalobu primerane upraviť a to za situácie, keď návrh na začatie konania v predmetnej veci bol podaný na súd 27. 3 2003 a byty boli prevedené na fyzické osoby zmluvami zo 17. 9. 2004 (viď LV č. X. – na č. l. 545 spisu) a súd prvého stupňa rozhodol až v 18. 5. 2007. V spise sa však (ešte predtým) nachádza „výzva občanov na urýchlené riešenie situácie ohľadne výstavby bytového domu na R.“ (č. l. 356), ďalej záznam z rokovania – Bytový dom R. z 8. 4. 2003 (č. l. 358), takže žalobkyňa sa v rámci dovolacieho konania nedôvodne bráni tým, že sa v súdnom konaní nemohla vyjadriť k zásadnému dôkazu a že práve preto nemohla primerane upraviť svoju žalobu. Toto uznesenie je však len procesného charakteru, ktorým sa upravuje vedenie konania, preto ak aj súd po skončení dokazovania nejaký ďalší dôkaz vykoná, účastníci sa majú právo k nemu vyjadriť a predložiť alebo označiť nové dôkazy.

Napokon zo zápisnice z 24.4.2007 (č. l. 475 spisu) vyplýva, že žalovaní navrhli nový dôkaz na preukázanie svojich tvrdení- nový výpis z listu vlastníctva, preukazujúci nedostatok ich pasívnej legitímácie, pričom žalobkyňa bola na pojednávaní prítomná a poučená v súlade s § 120 ods. 4 O. s .p. Napriek tomu sa na ďalšom pojednávaní z 18.5.2007 (č.l.543 spisu) k navrhovanému dôkazu, ani neskôr po jeho predložení, nevyjadrila, žiadala len konanie odročiť za účelom zmeny návrhu príp. vstupu ďalších účastníkov. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa sa mohla vyjadriť k novému dôkazu žalovaných a súd jej preto nevytvoril nevýhodnejšie podmienky na preukázanie svojich tvrdení (II. ÚS 136/08), nejde preto o vadu podľa § 237 písm. f/ O. s. p.,

Rovnako nemožno akceptovať dovolateľkou namietané porušenie dvojinštančnosti konania, (že žalobkyňa sa nemala možnosť vyjadriť k názoru odvolacieho súdu

vyjadreného v rozsudku z hľadiska ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere) nejde o prípad podľa § 237 písm. f/ O. s. p. Išlo totiž len o podporné konštatovanie odvolacieho súdu, ktorého odôvodnenie je (v porovnaní s rozsudkom súdu prvého stupňa) iba rozšírené o ďalšiu skutočnosť bez toho, aby táto skutočnosť bola relevantná a jediná z hľadiska spôsobu rozhodnutia veci a dôvodov, ktoré k nemu viedli. Za týchto okolností rozhodnutie odvolacieho súdu nie je rozhodnutím prekvapivým a nemožno vyvodiť záver že postupom súdu došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p.

Kedže dovolanie v predmetnej veci v zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. nie je prípustné a dôvod jeho prípustnosti nie je možné vyvodiť ani z ustanovenia § 237 O. s. p., dovolací súd ho v súlade s ustanovením § 243b ods. 5 v spojení s ustanovením § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

Napokon Najvyšší súd v súlade s ustanoveniami §§ 243b ods. 5 a 224 ods. 1 a 142 ods. 1 O. s. p. priznal v dovolacom konaní úspešným odporcom 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania, každému za jeden úkon (vyjadrenie k dovolaniu) po 77, 29 eur a to v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a/ vyhl. č. 655/2004 Z. z., keď hodnotu uplatneného nároku možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami. Odmena predstavuje sumu 57 eur, ku ktorej pripočítal režijný paušál v sume 7, 41 eur a 20% DPH (12, 88 eur)

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 8. júna 2011

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť :

Hrčková Marta

